



Arrest

nr. 194 311 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De bestreden bijlage 21 luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBUUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing

Betrokkene diende op 03.01.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer. Hij werd op 03.01.2014 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en betrokkene verkreeg de E-kaart op 09.04.2014.

Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 06.06.2016 uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze Franstalige brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene legde echter geen documenten voor maar vroeg via zijn advocaat om meer informatie aangezien de brief in het Frans was opgesteld. Op 05.09.2016 werd betrokkene opnieuw uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze Nederlandstalige brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene maakte daarop, via zijn advocaat, volgende documenten over een aanslagbiljet van 2016, een loonfiche van 2015 en een fiche vervangingsinkomen 2015 voor.

Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was van 20.01.2014 tot 30.11.2014. Sinds de laatste dan tewerkstelling op 30.11.2014 heeft betrokkene niet meer de kans gezien nog te werken. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt als (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis, 2, 3°).

Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, 4, 1° van de wet van 15.12.1980). In hoeverre hij momenteel actief werkzoekende is toont hij niet aan. Er is geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en ook blijkt niet uit het administratief dossier dat hij een reële kans heeft op een niet-marginale tewerkstelling.

Betrokkene legt wel nog een fiche van een vervangingsinkomen van 2015 en een aanslagbiljet van 2016 voor. We dienen echter op te merken dat de belastingaangifte en de fiche gaan over de inkomsten van het jaar 2015. Hieruit kan niet opgemaakt worden welke inkomsten betrokkene heden tot zijn beschikking heeft, enkel welke inkomsten hij in het verleden had. Het is onduidelijk hij nog over deze inkomsten kan beschikken en er kan dus niet nagegaan worden of betrokkene nog over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene voldoet ook niet aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenkomst met art. 42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan maanden als werknemer bekomen op 03.01.2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op,

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, artikel 8 EVRM".

Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting als volgt:

"[...] Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij beschikker van voldoende bestaansmiddelen is en bijgevolg een einde dient gesteld te worden aan het verblijf van verzoeker en diens gezin.

7.6. Verzoeker verwijst hiervoor naar het advies van de Raad van State van 4 april 2011, n°49 356/4, DOC 53, 0443/015 waarin het volgende wordt gesteld mbt de stabiele regelmatige en voldoende inkomsten.

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 5 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun oord en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

" Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld." De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, §5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse van het gezin van verzoeker diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing

te nemen in het dossier van verzoeker. Immers, uit geen enkel element 6 • blijkt dat verwerende partij een behoeften -analyse van de concrete gezinssituatie van verzoeker, of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoeker op te vragen. Verzoeker kan perfect in zijn eigen onderhoud voorzien. Tot op heden is er geen enkel probleem daaromtrent geweest. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter wel dat verwerende partij verwezen heeft en zich gebaseerd heeft op de verkeerde juridische gronden.

Immers, het wordt niet betwist dat verzoeker van bij aanvang van zijn verblijf op Belgisch grondgebied, effectief tewerkgesteld was. Verwerende partij maakt evenwel in haar motivering enkel melding van een tewerkstelling van 20.01.2014 tot 30.11.2014. Evenwel brengt verzoeker ter staving een arbeidsovereenkomst bij in de bouwsector (werkgever: ALKA BOUW VOF), waaruit een verdere tewerkstelling blijkt vanaf 01.12.2014 (stuk 2).

Verwerende partij maakt in haar melding (zogenaamd na controle van de RSZ- databanken) enkel melding van de tewerkstelling tot 30.11.2014, hetgeen contradictoir is, aangezien verzoeker een schrijven bijbrengt uitgaande van de RSZ waarbij om toelichting werd gevraagd teneinde de toestand inzake sociale zekerheid van verzoeker te regulariseren (stuk 3).

Verzoeker heeft de nodige toelichting verschaft aan de RSZ per aangetekend schrijven, zodoende de RSZ effectief over de nodige informatie beschikte en aldus verwerende partij haar beslissing op onvolledig onderzoek heeft gestoeld.

Verwerende partij baseert op basis van onvolledige informatie dat er in hoofde van verzoeker geen sprake zou zijn van daadwerkelijke tewerkstelling, doch meldt dat er sprake zou zijn van achterhaalde tewerkstelling, quod non.

Verzoeker voldoet aldus wel aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 42bis § 2 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft tevens geen rekening gehouden met de medische toestand van verzoeker, aangezien medische documenten worden bijgebracht dat verzoeker kampt met depressie - en slaapstoornissen (stuk 4).

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

7 7. De bestreden beslissing van 09.06.2017 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding [Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.]. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen [Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

2.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het EVRM schendt. Voorts is de Raad niet bekend met "de informatieplicht, als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" en verzoeker licht ook niet op concrete wijze toe waaruit die plicht zou bestaan en hoe deze geschonden werd door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij

kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene legt wel nog een fiche van een vervangingsinkomen van 2015 en een aanslagbiljet van 2016 voor. We dienen echter op te merken dat de belastingaangifte en de fiche gaan over de inkomsten van het jaar 2015. Hieruit kan niet opgemaakt worden welke inkomsten betrokkene heden tot zijn beschikking heeft, enkel welke inkomsten hij in het verleden had. Het is onduidelijk hij nog over deze inkomsten kan beschikken en er kan dus niet nagegaan worden of betrokkene nog over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene voldoet ook niet aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.”* De Raad ziet niet in waarom verzoeker de verwachting koestert dat de verwerende partij *“een behoeften-analyse van het gezin”* diende te verrichten. Een dergelijke analyse situeert zich binnen het kader van gezinshereniging zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet of artikel 12 bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet of artikel 10 ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gevallen die niet van toepassing zijn op verzoeker. Het arrest Chakroun dat verzoeker inroept in zijn verzoekschrift is te situeren binnen de toepassing van richtlijn 2003/86/EG en heeft betrekking op gezinshereniging tussen derdelanders, hoedanigheid die verzoeker als burger van de Unie niet heeft. Voorts kan verzoeker met de loutere mededeling dat hij *“perfect in zijn eigen onderhoud [kan] voorzien”* de voormelde geciteerde passage van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.5. De bestreden beslissing stelt, *“Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was van 20.01.2014 tot 30.11.2014. Sinds de laatste dan tewerkstelling op 30.11.2014 heeft betrokkene niet meer de kans gezien nog te werken. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2,2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt als (art. 42 bis §2,2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis, 2,3°)”*.

2.6. Uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 1 december 2014 een *“arbeidsovereenkomst voor arbeiders-bouw (Deeltijds)”* heeft afgesloten met de firma Alka Bouw VOF te Antwerpen. Hieruit blijkt dat verzoeker er zich toe verbindt om vanaf 1 december 2014 in dienst te treden bij zijn werkgever. In een door verzoeker zelf ingevulde vragenlijst die hem werd opgestuurd door de RSZ op 23 september 2015 betreffende zijn tewerkstelling bij Alka Bouw VOF, dit *“Met het oog op de mogelijke regularisatie van uw toestand inzake de sociale zekerheid met betrekking tot de arbeidsprestaties, die u voor in rand vernoemde werkgever hebt geleverd”*, geeft hij aan dat hij op 1 december 2014 in dienst is getreden bij zijn werkgever en dat hij vervolgens van 5 januari 2015 tot minstens 5 oktober 2015, dag van het invullen van de vragenlijst, afwezig is geweest wegens ziekte.

2.7. Uit het bovenvermelde en gelet op wat in de bestreden beslissing reeds kan worden gelezen, blijkt derhalve dat verzoeker aan de slag is geweest als werknemer van *“20.01.2014 tot 30.11.2014”*, maar

tevens ook van 1 december 2014 tot 4 januari 2015. Verzoeker toont echter niet aan dat hij na 4 januari 2015 nog aan de slag is geweest als werknemer. Derhalve blijft de vaststelling in de bestreden beslissing, die getroffen is op 9 juni 2017, dat verzoekers tewerkstelling achterhaald is nog steeds overeind.

2.8. Verzoekers simpel betoog dat hij *“wel aan de voorwaarden [voldoet] zoals voorzien in artikel 42 bis §2 Vreemdelingenwet”* kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen .

2.9. Waar verzoeker vervolgens nog opmerkt, *“Verwerende partij heeft tevens geen rekening gehouden met de medische toestand van verzoeker, aangezien medische documenten worden bijgebracht dat verzoeker kampt met depressie - en slaapstoornissen (stuk 4)”* dient de Raad op te merken dat deze stukken dateren van 5 januari 2015 en verzoeker derhalve de gelegenheid had om ze over te maken aan de verwerende partij in antwoord op het schrijven dat zij op 6 juni 2016 en 5 september 2016 aan verzoeker had gericht. Hij kan niet dienstig voor het eerst de aandacht vestigen op deze stukken. De Raad dient eraan toe te voegen dat verzoeker ook niet verduidelijkt op welke wijze zij tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA